

STEFAN AHNHEM

MOTÍV X

*VOLNÉ POKRAČOVANIE BESTSELLEROV
OBĚT BEZ TVÁRE, DEVIATY HROB A 18 POD NULOU*

*Ako chytiť vraha,
keď chýba motív?*

IKAR

A close-up photograph of a handprint pressed against the glass door of a washing machine. The handprint is white and stands out against the dark, wet interior of the drum. The background of the entire cover is a textured, blue and white abstract pattern, possibly representing water or a crime scene.

STEFAN AHNHEM

MOTÍV
X

Preložila Jana Melichárková

IKAR

Stefan Ahnhem
MOTIVE X

Copyright © Stefan Ahnhem 2018
Published by agreement with Salomonsson Agency.
Translation © 2019 by Jana Melichárková
Jacket design © 2019 by Emil Křížka
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6734-3

PROLÓG

24. augusta 2007

INGA DAHLBERGOVÁ sa snažila myslieť na niečo iné. Len niekoľko minút. Na bezoblačnú augustovú oblohu alebo na hudbu v slúchadlách. Na fakt, že sa necíti vôbec unavená, hoci už má za sebou tretí okruh na modrom ovále. Alebo na Ramlösa Brunnsark, ktorý bol taký zelený a tienistý, že sa nedalo vidieť viac než niekoľko metrov každým smerom.

No ako mravce, čo nájdu cestu do kuchyne, myšlienky trvali na tom, aby si prešla plán, ktorému v posledných týždňoch venovala väčšiu časť bdelych chvíľ. Plán, ktorý sa spustí za menej ako tri hodiny a zmení jej život.

Tentoraz sa nesmie nič pokaziť. Jediný nesústredený pohľad alebo neistý hlas a bude stratená. Po všetkých tých rokoch poznala Reidara naozaj dobre. Okamžite by využil trhlunku v jej výraze, prevzal by kontrolu a znova ju deklasoval na úroveň poslušného vykonávateľa príkazov podobného dobre vycepovanému psovi.

Nech sa stane čokoľvek a nech Reidar zareaguje akokoľvek, Inga je pevne rozhodnutá konať tak, že ho donúti siahnuť po pere a podpísať. A hneď ako to bude za ňou, vezme zbalenú tašku a odkráča k vchodovým dverám.

Takmer sa neodvažuje uveriť, že zostáva len niekoľko hodín a odíde. A zo všetkých miest práve do Paríža. Najromantickejšieho mesta zo všetkých. Konečne dá zbohom všetkému tomu zakrádaniu sa a tajnostkárstvu. Všetkým zašifrovaným SMS správam, obavám, že zakaždým riskuje, že ju prichytia pri čine. Nehovoriac už o úzkosti, že každú noc si musí ísť ľahnúť s nesprávnym mužom.

Už dnes večer sa budú môcť vonku slobodne pohybovať. Budú

cítiť, že si môžu sadnúť na lavičku a iba sa držať za ruky. Bude si mu môcť položiť hlavu na kolená a zároveň pozeráť naňho i na hviezdy na oblohe.

Ona a jej milenec.

Vychutnávala to slovo. *Milenec*. Páčilo sa jej. Znelo nielen láskyplne, ale aj hriešne. A ako hrešili! Aj uňho, aj u nej, pod sprchou i v aute. Nehovoriac o miestečku na pláži v ústraní, hneď vedľa Ráány, kde robili také veci, o ktorých ani nevedela, že sú možné.

Teraz sa kapitola končí. Čoskoro bude z jej milenca jej milovaný. Kastrup nechajú za sebou, pripijú si šampanským a užijú si to, že sen sa stal konečne skutočnosťou.

Nikto však nemôže povedať, že to šlo samo. Spočiatku vzdoroval, odmietal počúvať. Pripadala si takmer ako otravné decko. Až keď stavila všetko na jednu kartu a pohrozila mu, že prezradí ich aférku všetkým zúčastneným stranám, vzal rozum do hrsti.

Vlastne to vôbec nebol jej štýl vyhrážať sa a hysterčiť, no nemohla večne žiť v klamstve. Neskôr sa ukázalo, že bol na tom rovnako. Zrazu sa chopil kormidla a predložil plán, ako postupovať.

Ona síce rozhodla, že pôjde do Paríža, no on zodpovedal za letenky. Dokonca sa udrel po vrecku a kúpil business class. Keď teraz premýšľala o tom, že už o niekoľko hodín tam budú sedieť, držať sa za ruky a mať priestor na nohy, musela sa uštipnúť do ruky, aby sa uistila, že nesníva.

No zatiaľ nebola úplne hotová so všetkými prípravami. Len čo príde domov, osprchuje sa a naposledy poupratuje. Okná sú už umyté, kvety dostali mimoriadne veľa vody. Posteľná bielizeň je vypratá. Skôr než ustelie, musí ju vymangľovať. Boeuf bourguignonen, Reidarovo obľúbené jedlo, bublalo pod pokrievkou a čakalo, kým ho ochutná a naposledy dochuť.

Keďže je piatok, po práci si dá jedno pivo a chvíľu pred siedmou bude doma. V smrdiacich pracovných šatách, ktoré poslednýkrát vytriedi a vloží do koša na pranie, zakiaľ sa bude sprchovať. Potom mu podá večeru a počká, kým si sadne za stôl.

A vtedy niekedy, ak to pôjde podľa plánu, zareaguje na to, že nie všetko je ako zvyčajne, a bude uvažovať, prečo si nepadla oproti a neje. Prípadne povie niečo sarkastické o všetkých jej neúspešných

diétach. Ako je po nich ešte tučnejšia, hoci odkedy začala behať, schudla dvanásť kíl.

No tentoraz ho nenechá nerušene ironizovať. Najpokojnejším a najovládaným hlasom mu povie, že ho mieni opustiť.

Isteže by bolo jednoduchšie, keby mu len nechala na stole napísaný odkaz a odišla z domu, skôr než sa vráti. No aby mala vôbec šancu donútiť ho k podpisu, niet inej cesty, než spraviť to správne. Pozrieť mu do očí a donútiť ho, aby pochopil, že sa naozaj rozhodla a že nikdy viac nebudú spolu večerať.

Vzhľadom na to, ako bolo v práci, jestvuje riziko, že vyskočí zo stoličky a bude násilný. Neublíži jej. Nie tam a nie vtedy. No vie si predstaviť, že by mohol hodiť tanier, možno dokonca prevrátiť stôl. Je pravdepodobné, že by mu od hnevu navreli tepny v tvári, kým by sa jej s rovnakým pokojom, aký je v tlakovom hrnci, pýtal, kam sa, dopekla, podeje. Ako môže byť taká kurevsky naivná, že si čo i len na chvíľu pomyslela, že si poradí bez neho.

Potom zaženie sám seba do kúta tým, že jej pripomenie predmanželskú zmluvu. Spýta sa, či jej zmätený omámený mozoček zabudol, že dom, auto aj väčšina nábytku patria de facto jemu.

Reidar veľmi rád hovorí *de facto*. Akoby ho to robilo o pol metra vyšším a spôsobovalo, že jeho tvrdenie je pravdivé a neodvolateľné. Vtedy, keď bude najviac nadutý a plný adrenalínu, pristanú rozvodové papiere na stole.

Spočiatku nepochopila, prečo sa jej slúchadlá pripojené k malému iPodu zrazu vytrhli z uší. Ani to, čo sa jej pritislo a takmer vrezalo do oboch prsníkov, o chvíľu neskôr do kľúčnych kostí a hrdla. Až keď bezmocne spadla dozadu, zbadala, ako sa vo svetle leskne natiahnuté rybárske lanko.

Obloha bola krásna, presne taká jasne modrá a bez mrakov ako po celé leto. Okrem vlastného pulzu počula štebotanie tisícov vtákov, ktoré sa schovávali niekde mimo jej zorného poľa. Ale počkať, nepočúvala práve hudbu? A prečo leží na chrbte uprostred bežeckej dráhy?

Chytila sa za krk, ktorý ju bolel, a posadila sa. Zadná časť hlavy ju bolela a trešľala. Pravdepodobne stratila len zopár minút. Nebude problém stihnúť všetko, skôr než sa Reidar vráti domov.

Pozbierala sily, aby vstala. Šikmo za ňou sa zlomilo niekoľko vetvičiek. Obrátila sa a zbadala, ako sa husté lístie vedľa bežeckej trate pohlo.

„Haló? Je tam niekto?“ zvolala, hoci o tom nebolo pochyb. „To vy ste tu natiehli to lanko? Haló!“ Bola nahnevaná a veru to nechcela nechať len tak, hoci vlastne nemala čas.

No v okamihu, keď sa muž vynoril z lístia, hnev zmizol. Pocho-pila, že sa musí rýchlo postaviť na nohy a zmiznúť odtiaľ. Nešlo to. Akoby zemská príťažlivosť bola mimoriadne silná práve tam, kde ležala. To isté platilo aj pre pohľad, ktorý nemohla od neho od-trhnúť, keď s lopatou v ruke vyšiel na cestu.

Napriek letnej oblohe bez mráčika mal oblečený tmavosivý príš-láň a také vysoké čižmy, že mu siahali až nad kolená a zrástli s no-havicami. Pod natiehnutou kapucňou pršiplášťa mal lupičskú kuk-lu, ktorá mu okrem zízajúcich očí zakrývala tvár.

Naplnila si pľúca, aby zakričala o pomoc, no nikdy sa nedostala až tak ďaleko. Keď dvihol lopatu nad plece, všimla si na jeho zápästí náramkové hodinky. Boli to Omega Speedmaster, presne také, ktoré ju stáli takmer celý mesačný plat.

Nevidela nič okrem tmy. Páska prelepená cez ústa bola také pevná, až sa bála, že keď sa pokúsi zakričať, odtrhne jej pery. Na druhej strane cítila, že má celú tvár dobitú a opuchnutú. Božemôj, musel ju udrieť lopatou.

Stále nemohla uveriť, že to on napol lanko, udrel ju, až upadla do bezvedomia, a vyzliekol ju. Keby nebolo tých hodinek Omega. Alebo videla zle? Možno jej ten predavač klamal, aby vyhnal cenu nahor, keď ju uisťoval, aká nezvyčajná je práve táto Apollo edícia. Je to jasné.

Muselo to tak byť.

Nie je to teraz jedno? Nech to bol ktokoľvek, teraz tu leží nahá, schúlená s páskou cez oči a ústa. Nemá šajnu, čo ju čaká. Alebo už je hotovo? Urobil, čo musel, a potom ju tu nechal?

Stále je vonku, to mohla skonštatovať. No nie pri bežeckej dráhe v Brunnsparken. Je niekde pri vode. Napriek páske cez uši počuje klokotať vodu.

Vlastne ani neleží, skôr je schúlená, naklonená dopredu na kolenách s nohami za sebou. Ako pri jogovej pozícii, s oboma rukami paralelne vystretými dopredu. Je to zvláštna poloha, najmä vzhľadom na tvrdý a drsný podklad.

Snažila sa pochopiť, čo to všetko znamená. Prečo ju nechal nahú v takejto pozícii.

Takmer ani necíti bolesť. Ani v tvári, ani vo zvyšku tela. Akoby bola celá zdrevenená. Akoby jej vlastné telo viac nepatrilo. Musel ju nadrogovať, niet iného vysvetlenia. Znamená to, že bola v bezvedomí dlhší čas? Možno niekoľko hodín.

Nech už išlo o čokoľvek, musí sa čo najrýchlejšie odtiaľto dostať. Ísť domov, osprchovať sa a mať všetko hotové, kým príde Reidar domov. Azda nie je ďaleko od domova a s trochou šťastia nebude poranenie tváre až také nebezpečné.

Samozrejme, že bude chcieť vedieť, čo sa stalo. Ale to je jedno. Za nijakých okolností nedovolí, aby to ovplyvnilo pôvodný plán. Teraz musí len uvoľniť pásku tak, aby sa rany nezhoršili.

Keď sa však pokúsila zdvihnúť ruku, z ničoho nič na ňu zaútočila bolesť. Taká silná, že vykrikla rovno do pásiky. Vystrelila z chrbta ruky a bleskovo sa rozšírila do zvyšku paže a ďalej do ramena. Okrem toho sa zdalo, že ruka je pripevnená. Čo sa stalo? Snažila sa pohnúť druhou rukou, ale to bolo to isté. Tak ju bolela, až sa jej obrátil žalúdok. Pokúsila sa pohnúť nohami, no bolesť, čo vystreľovala z lýtok, bola, ak je to vôbec možné, ešte horšia.

Bola pribitá. Ako to urobil... Nedokázala to prijať. Čo za monštrum to stretla?

„Pozrime sa. Prebrala sa,“ zrazu zaznel hlas. „Bolo načas.“

Bol späť. Alebo tam bol po celý čas? A neznelo to presne ako on?

„No tak. Vstaň. Na všetky štyri.“

Vydržala bolesť a urobila, čo jej povedal.

„Dobre. Môžeš, keď chceš.“

Znelo to ako on, to hej. No nemohol to byť on. Možno to bolo kvôli páske na ušiach. Bolo ťažké rozlíšiť všetky detaily.

Zacítila, ako ju rukou v rukavici poťapkal po boku, akoby bola kobyla na prehliadke. Potom ju hladil pozdĺž dolnej časti chrbta a pracoval sa medzi nohy.

„Teraz sa postaraj, aby si znova nepadla. Potom to pôjde správne.“
Bol to on. Už nepochybovala.

Bol to Ingvar, Ingvar Molander, muž, ktorého nadovšetko milovala a ktorý napokon pristúpil na to, že ju o pár hodín zoberie do Paríža.

Keď sa podklad, na ktorom bola pripevnená, mykol a dal do pohybu, z rúk a lýtok jej vystrelila bolesť. Skríkla, ako len vládala, ale nebolo z toho nič, iba nezrozumiteľné mumlanie.

Hneď potom sa podklad začal metať na všetky strany. Zrazu sa každý sval v tele napínal, aby sa udržala na všetkých štyroch. Zacítila, ako jej studená voda oplachuje ruky. Pomaly jej došlo, čo ju čaká.

DIEL 1

13. – 16. júna 2012

*Nech budeš kopať kdekoľvek, je to jedno.
I keď sa dostaneš hlboko, napokon to bude páchnuť.*

1

SPOČIATKU MOLLY WESSMANOVÁ vytušila len slabú melódiu. No postupne, ako silnela, si čoraz väčšmi uvedomovala hru na harfe. Znamená to, že má päť minút na to, aby sa zobudila a naštartovala mozog. Potom bude musieť vstať. Päť minút, keď môže mať ztvorené oči a ponahať sa.

Cítila sa odpočínutá, počas noci sa ani raz neprebudila. Bolo to neuveriteľné vzhľadom na prezentáciu, s ktorou popoludní vystúpi pred vedením. Zvyčajne celú noc nemohla zaspáť a do práce prišla ako mátoha. Teraz bola presvedčená, že by vedenie malo jej návrh schváliť a nechať ju vykonať posledné a absolútne nevyhnutné úsporné opatrenia, aby výsledok zvrátila.

A za všetko môže ďakovať tej apke spánok v mobile. Predtým v noci nikdy nespala viac ako štyri hodiny. Neustále bola unavená a na péenke tak často, že aj kolegovia s malými deťmi uvažovali, o čo jej ide.

Napokon si ju vtedajší šéf zavolať do kancelárie a povedal jej to, čo si ani neuvedomovala. Že sa rúti do záhuby. Potom jej dal číslo na terapeuta a tip na apku, ktorá prostredníctvom zvukových slučiek a rôznych druhov šumu pomôže mozgu uvoľniť sa a tým zlepšiť spánok.

Apka všetko zmenila a navyše stála zlomok toho, čo by si zapýtal terapeut za niekoľko zbytočných rozhovorov. Dokonca jej poskytla energiu na opätovné tréningy.

Zhlboka sa nadýchla, naplnila si pľúca presne tak, ako sa to naučila na joge, a naťahla sa za mobilom na nočnom stolíku. No keď vypla budík, všimla si niečo zvláštne chvíľu predtým, ako displej zhasol.

Zvyčajne sa na mobil nedívala, keď bola v posteli. Zapnúť a vypnúť budík bola výnimka potvrdzujúca pravidlo. V jej novom živote bola posteľ spolu s kúpeľňou a jedálenským stolom bezdisplejovou zónou. No aj tak nedokázala zabrániť sama sebe, aby naľukala heslo a odomkla ho.

Potom sa znova pozrela na displej a nič nechápala.

Pre nezasväteného, ktorý nevie, ako zvyčajne vyzerá, by to nebolo nič zvláštne či nepríjemné. No ona vedela, a čím dlhšie sa pozerala, tým väčšmi panikárila. Čoskoro bol tlak na hrudi taký silný, že sa jej ťažko dýchalo.

Ako prvé jej napadlo, že to nie je jej mobil. No bol na ňom poškodený ľavý horný roh. Stalo sa to, keď jej padol. A tlačidlo domov nedoliehalo presne ako počas posledných týždňov.

Všetko sedelo.

Všetko okrem tapety.

Mal na nej byť obrázok Smilla, jej bielo-hnedého bostonského teriéra, ktorý sa odobral na večnosť pred tromi rokmi po hypertrofickej kardiomyopatii. No Smilla tam nebol.

Namiesto neho tam bola fotka jej samej.

Ako spí doma vo vlastnej posteli presne v tom istom tričku, ktoré má teraz na sebe. Dokonca tam bola aj škrvna od zubnej pasty z večera, čo znamená, že snímka bola odfotená počas minulej noci. Nieкто bol v jej byte.

Možno to spôsobila nejaká technická chyba. Alebo nejaká nová funkcia fotoaparátu, ktorú nechtiac spustila, keď si šla ľahnúť. Nie, nie. Fotka bola spravená zhora. Ktosi tu bol.

Uľahuje si z nej niekto? Niektorý z nočných návštevníkov, čo u nej boli za posledné roky, a skopíroval si kľúče? Ako sa to stalo, že si to ani nevšimla? Alebo to bolo varovanie od niekoho z práce, že na to šla príliš tvrdo?

Otázky krúžili dookola ako loptičky na bingo. Isteže, medzi zamestnancami bolo zopár zatrpknutých jedincov, no akokoľvek sa usilovala, nedokázala prísť na nikoho, kto by bol dostatočne padnutý na hlavu, aby urobil niečo také.

Potom jej to došlo.

Čo keď je stále v byte?

Čo keď stojí rovno pred dvermi do spálne a čaká na ňu. Alebo je v...

Snažila sa upokojiť a presvedčiť samu seba, že len preháňa. Nešlo to. Ak sa odváži vstať z postele, potrebuje niečo na obranu. Niečo lepšie ako vankúše a prikrývku. Možno nočnú lampu. Do dokonalosti to malo ďaleko, no bol to jediný predmet, na ktorý z postele dočiahla.

Akoby mala šancu ubrániť sa divokému cudzincovi. Koho to chce oklamať? Ved' zmeravie už pri pohľade na obyčajného pavúka. Prevalcovať niekoho pri stretnutí vecnými argumentmi, to je jedna vec. Fyzické násilie je niečo úplne iné.

Čo jej však zostáva? Má na výber?

Opatrne sa otočila, najtichšie, ako len vedela. Oboma rukami uchopila tienidlo lampy a trhla. Obe skrutky vyleteli z dierok a vzali so sebou biely sadrový prášok, ktorý sa zniesol na čierny vankúš. Potom vytiahla šnúru zo zásuvky, obtočila si uvoľnený kábel okolo ľavej ruky a pravou uchopila upevnenie lampy na stenu. Potom sa odvážila stúpiť na podlahu.

Pri zvuku vlastného pulzu si čupla a pozrela pod posteľ. Okrem váhy a debny na kolieskach so sexuálnymi hračkami tam nič nebolo. Nič iné ani neočakávala. Na druhej strane len ťažko dokázala uveriť, že ju naozaj niekto v noci odfotoil, navyše jej vlastným mobilom.

Vstala, prešla ku skrini s vecami na upratovanie úplne vľavo vzaďu a otvorila dvere. Ani tam sa však nikto neschovával. Po tom, ako vymenila lampu za kovovú rúru od vysávača, prehľadala zvyšné skrine.

Nech to už bol ktokoľvek, nenachádzal sa v jej spálni. Akýmsi zvláštnym spôsobom sa jej uľavilo. Pokiaľ tam zostane, bude všetko v poriadku.

Jasné, mala mobil. Mohla niekomu zavolať. No komu? Gittan bola voľakedy jej najlepšia priateľka, no od predminulých Vianoc s ňou nehovorila, keď už mala dosť jej neustálych drístov, ako by sa mala spamätať, nájsť si chlapa a žiť s ním. Ani v práci nemala nikoho, komu by sa mohla zdôveriť. Považovali by to za slabosť a práve teraz bola slabosť to posledné, čo by si mohla dovoliť ukázať.

Mohla zavolať na políciu. No tí by sa určite hneď pýtali, či je páchatel' ešte vždy v byte. Preto jednou nohou strčila do spáľňových dverí. Tie sa nehučne otvorili.

Všade bolo ticho. Keď o tom premýšľala, nezvyčajné ticho. Akoby sa premávka na ulici Järnvägsgatan niekoľko blokov od bytu zastavila a chlapík v byte pod ňou po prvýkrát vypol telku. Všetko na zdôraznenie toho, že situácia je vážna, a aby ju to ešte väčšími znepokojilo.

Vkročila do obývačky a poobzerala sa. Rohová sedačka vzadu pri okne stála presne tak ako vždy. Platilo to aj pre kreslo, knižnicu a jedálenský stôl v druhom rohu. Nejestvovalo, aby sa tam niekto schoval, preto sa odvážila vyjsť do haly a pokračovala do kuchyne.

Aj v nej všetko vyzeralo presne tak, ako to nechala minulý večer. Umytý riad po večeri stál ešte vždy v odkvapkávači a igelitka s opláchnutými plastovými obalmi ležala zaviazaná na podlahe. Čakala, že ju Molly cestou do auta odnesie do smetí. Špajzu otvorila len preto, aby to urobila.

Potom rozsvietila v kúpeľni, aby skonštatovala, že včerajšie nohavičky sú pohodené na zemi a sprchový záves je zatahnutý. Nechala ho tak alebo sa niekto za ním krčí?

Pripravila si rúru od vysávača, podišla dopredu a odhrnula záves. Nikto tam nebol.

Možno si naozaj spravila svojku vo sne. Akýmsi spôsobom to bolo pre ňu typické. Odkedy má nový mobil s fotoaparátom aj na prednej strane, urobila si už kopu svojek. Až prišlo varovanie, že pamäť je takmer plná. Určite sa to dá vysvetliť, pravdepodobne je iba nervózna pred schôdzou vedenia a výsledkom je táto prehnaná reakcia.

Pulz sa pomaly upokojil, napokon mohla pokojne dýchať. Odložila kovovú rúru, vyzliekla si tričko a vkročila do vane. Potom znova zatahla záves, otvorila kohútik a čakala, kým ľadová voda odtečie. Keď bola takmer až príliš horúca, prepla na sprchu.

Páčil sa jej ten spaľujúci pocit na pokožke a ďalej pridávala teplú vodu. Pod prúdom horúcej vody by mohla stáť donekonečna. Práve dnes ráno to potrebovala viac než čokoľvek iné. Cítila, ako z nej každá kvapka zmýva nepokoj.

Zatvorila kohútik, z väčšej časti sa vysušila a až potom vyliezla z vane. Zrkadlo bolo ako vždy zahmlené, a hoci vedela, že by to nemala robiť, pretrela ho uterákom.

Zrazu sa rozľahol krik, z ničoho nič, taký hlasný, až ju rozboleli uši. Až po chvíli si uvedomila, že vychádza z jej hrdla. Bol inštinktívny a zdalo sa, že sa nikdy neskončí. Zároveň sa zrkadlo opäť zahmlilo a jej obraz bol rozmazanejší.

Napriek tomu bolo čoraz jasnejšie, že väčšina jej ofiny je odstrihnutá.

2

JE TO TVOJA CHYBA...

Zvuk výstrelu, ktorý pripomínal šíp letiaci vzduchom. Šumenie, ktorému nepredchádzal nijaký úder, len vyrovnané vákuum. Nevinné, sotva znateľné lupnutie, ako keď otvoríte novú tubu s tenisovými loptičkami.

Všetko toto...

Matilda, jeho vlastná dcéra, ktorá sa chytila za brucho a zízala na tmavočervenú škvŕnu, čo sa na jej tričku stále zväčšovala. Jej nechápavý pohľad a až príliš lepkavé ruky, keď sa zviezla na biely koberec.

Tvoja a nikoho iného...

Všetko sa udialo tak strašne rýchlo. No Fabian Risk aj tak videl pred sebou celý priebeh udalosti, obrázok za obrázkom.

Svoje ruky, ktoré konečne uchopili zbraň, namierili a stlačili spúšť. Krv, ktorá sa rinula z otvoru na páchatelovom čele spolu s poznáním, že je koniec. Príliš neskoro. A napokon slová vlastného syna, ktoré ho budú navždy prenasledovať.

Že to všetko bola jeho chyba. Jeho a nikoho iného.

Nič nemohlo byť pravdivejšie.

Výstrel, ktorý vzal Matilde život, bol absolútnym prekvapením. Napriek všetkým varovaniám. Podarilo sa mu ich všetky prepásť, hnal sa do vyšetrovania a nemyslel na následky.

Teraz tu sedel v prvom rade spolu s Theodorom po jednom boku a so Sonjou po druhom. Mal tmavý oblek, ktorý si neobliekol odvtedy, ako pred dvoma rokmi pochovávali v kostole v Lellinge dánsku dievčinu Mette Louise Risgaardovú. Teraz to bola jeho dcéra, zatvorená pod všetkými tými kvetinami v príliš krátkej truhle.

Vina však bola znova tá istá.

Jeho.

Sonja vedľa neho plakala, z druhej strany počul, ako Theodor zápasí so slzami. On sám necítil nič. Akoby spotreboval všetky city na horskej dráhe nádeje a zúfalstva, na ktorej sa viezol posledné štyri týždne, keď spolu so Sonjou bdeli po Matildinom boku.

Dcéru mu zavraždili rovno pred očami, no jediné, čo pociťoval, bol stres, že nič necíti. Ani nepočul, čo vraví pastor. Napriek mikrofónu a reproduktorom sa slová vytrvalo odrážali dookola a zlievali.

„Vieš, že toto je tvoja vina?“

Hlas bol taký tichý, že bolo takmer nemožné zistiť, odkiaľ prišiel. Obrátil sa k Theodorovi. „Prepáč, čo si povedal?“

„Zle počuješ? Povedal som, že to je tvoja vina!“ Theodor to povedal tak nahlas, až pastor stíchol.

„Theodor, teraz nie,“ dostal napokon zo seba. „Preberieme to neskôr.“

„Akože neskôr?“ nechápala Sonja. Teraz už počúvalo celé zhromaždenie. „Už je prineskoro. Nič si nepochopil? Už nemáme dcéru.“ Sonja sa rozplakala.

„Sonja, prosím...“ Fabian ju objal, no ona striasla jeho ruky.

„Je to presne tak, ako to Theodor povedal. Všetko je to tvoja vina!“

„Správne. Tak to nezvaľuj na nás,“ ozval sa za ním ďalší hlas.

Fabian sa otočil a zbadal svoju šéfkú Astrid Tuvešsonovú, sedela spolu s kolegami Ingvarom Molanderom, Bralom a Irene Liljaovou. Práve sa jej chcel opýtať, prečo sa do toho vložila, keď ho prerušili tóny organu, ktorý spustil ďalší žalm. Zvyšok zhromaždenia sa zdvihol a začal spievať.

Fabian nebol schopný urobiť nič. Len blúdil pohľadom po všetkých, čo stáli okolo neho a spievali. Všetci okrem Molandera, hoci ten stál a aj hýbal ústami. No nespieval. Vyzeralo to, že niečo vraví. Hovorí niečo jemu?

Fabian ukázal na seba. Molander pritakal, naklonil sa a zašepkal mu do ucha: „Vzdaj to.“

„Čo mám vzdať?“ Fabian nechápal.

„Nikdy nebudeš schopný nič dokázať.“ Molander vyplazil jazyk a tváril sa, že sa obesil. Vzápätí jeho smiech prerušil nekonečné písanie pastorovho mikrofónu.

Alarm sa čoraz hlbšie zarezával do Fabianovho podvedomia. Pípajúci tón v ušiach ho donútil otvoriť oči. Uvedomil si, že nie je v kostole, ale v nemocnici, v izbe, kde so Sonjou za posledný mesiac striedavo bdeli. Jediné, čo nespoznal, bol špinavobiely záves okolo Matildinej postele.

Z druhej strany bolo počuť hlasy. Fabian vstal z kresla, odhrnul záves a videl, ako jedna z troch zdravotných sestier stláča a vrtí gombíkmi pípajúceho meracieho prístroja. Ostatné dve stáli každá z jednej strany nemocničnej postele a kontrolovali Matildin pulz a očné bielka.

„Čo sa stalo?“ Nik mu však neodpovedal. „Prepáčte, ale môže mi niekto vysvetliť, čo sa tu, doriti, deje?“

Prenikavé pípanie stíchlo a zanechalo po sebe ťaživé ticho. Tri zdravotné sestry si vymenili pohľady. Fabian sa snažil prečítať, či majú situáciu pod kontrolou.

Potom Matilda zakašlala a otvorila oči. Jeho milovaná dcérenka, ktorá bola už celú večnosť mimo, sa konečne spýtavým pohľadom poobzerala po izbe. Okamžite prišli slzy. Akoby doteraz čakali a len túžili vypadnúť.

„Ahoj, Matilda. Ako sa cítiš?“ opýtala sa zdravotná sestra s láskavým úsmevom.

Matilda na ňu pozrela, ale neodpovedala.

„Matilda, prebrala si sa.“ Fabian sa pretlačil k posteli a vzal ju za ruku. „Si späť. Rozumieš? Prežila si.“ Obrátil sa na zdravotnú sestru. „Pravda? Všetky to zvládne?“

„Jednoznačne,“ povedala a ostatné odušu prikyvovali. „Všetky hodnoty vyzerajú dobre.“

„Počula si, Matilda? Všetko vyzerá dobre.“ Fabian ju potľapkal po líci, no Matilda odvrátila tvár. „Matilda, čo sa deje? Nepočula si? Zvládneš to.“

Matilda pokrútila hlavou, zdalo sa, že sa už-už rozplače.

3

KRIMINÁLNA INŠPEKTORKA Irene Liljaová stále cítila, ako jej to tam dole pulzuje, keď si natiahla prilbu, sadla si obkročmo na novo opravenú motorku Ducati a vypálila cez spomaľovače vo vilovej štvrti. Nebyť udobrovacieho sexu, už dávno by sa s Hampusom rozišla. Bol vždy taký vášnivý a ohnivý, zároveň však nežný a pozorný, ako práve teraz.

No hádali sa až príliš často. Nech hovorili o čomkoľvek, vzápätí sa pohádali. Bolo jedno, že sa v podstate zhodovali, aj tak vždy tvorili protipóly, hoci práve táto hádka sa týkala toho, o čom Liljaová premýšľala už dlhšie.

Nešlo o to, že by bol Hampus alkoholik, ale drinkov bolo cez víkendy čoraz viac, a len čo prišiel domov, stala sa tá prekliata desina takmer prirodzeným predĺžením jeho pravej ruky.

Samozrejme, že ho to vytočilo, a netrvalo dlho, ocitla sa aj ona v červenom políčku. No až keď začala vylievať do drezu jednu plechovku piva za druhou, ukázal Hampusov temperament svoju pravú tvár.

Nikdy ju neudrel, no včera večer sa po prvý raz naozaj bála. Zúrivosť v jeho očiach, keď ho nepočúvla a vyliala ďalšiu plechovku, ju prinútila vážne uvažovať, ako sa odtiaľ dostane a navždy s ním skončí.

Zvonenie mobilného telefónu ju zastihlo v okamihu, keď prechádzala cez Kvidinge cestou na policajné riaditeľstvo v Helsingborgu. A tak sa tešila na tridsať nerušených minút s vetrom vo vlasoch a s motocyklom ako jediným spoločníkom! No keď sa ukázalo, že v Bjuve cestou do školy bez stopy zmizol jedenásťročný sýrsky chlapec, nemala na výber.